MÉMOIRE DE L'AVENIR

AYELET BERMAN - COHEN

OPENING friday | vendredi 12 04 2024

L'AUTRE FLEUVE
Rêver la fin de la guerre

THE OTHER RIVER
Dreaming the End of War

PERFORMANCE : Ayelet Berman-Cohen – texte et narration,
Eugénie Kuffler – flûtes, sax ténor,
Hélène Bass – violoncelle.

THE GOLDEN ENDS

A woman - the heels of her feet the size of the whole world - stands quietly, without moving.

Suddenly, a strong gust of wind lifts the corners of her gigantic white dress, revealing for an instant, and only an instant, the golden ends of another world…

An enormous blue fish lies on its side, holding up the floor of the ocean.

An owl with thick leather talons sits on a woman's shoulder, caressing her mane of red hair that reaches all the way to the ground.

The dark black hair of another woman, grieving for her lost son, flows, longingly, up to the heavens.

A large wooden sailing ship cuts the line of the horizon.

A river carries the ashes of war.

The wind dies down. The folds of the giant woman's dress settle back over her thighs. And the golden ends disappear from our view.

We want to remember what we saw.

Dozens and dozens of threads, tied to the sights we can no longer see.

We gather up the ends of the threads until our hands are filled to overflowing, and then store the rest of them in our memory.

And when our memory is full, golden light pours in, touching us with softness and compassion.

Our world - the size of the giant woman’s heel - fills with threads.

Our memory is crowded and full.

And the golden light graces us, leaving its imprint.

When we awaken, we know something has happened.

Maybe we saw a heel the size of a continent.

Or maybe it was an eagle – we cannot say for sure.

But outside, out in the wet sand, huge, deep footprints remain

that look like they are made of pale gold.

We stretch our legs to match their size, to somehow keep up,

But our own small feet sink in the mud.

Our hands overflow with threads.

Our memory is full.

We are almost floating, our strides longer than our own bodies.

We hear heavy breathing.

Is it a woman, or a whale?

We can no longer see.

But something has touched us,

And we cannot forget.

שולי הזהב.

אשה שהעקבים שלה בגודל של העולם כולו עומדת בשקט, בלי לזוז.

ופתאום באה רוח חזקה , שוטפת

והרוח מרימה את קצוות שמלתה הלבנה והעגולה של האשה הענקית .

ולרגע, רק לרגע אנחנו רואים את שולי הזהב של עולם אחר.

דג כחול ענק שוכב על צידו ומחזיק אדמה שלמה של אוקינוס ,

ינשוף יושב על כתפה של אשה , מלטף את שערה האדום שמגיע עד לריצפה באצבעות עור עבות,

אשה שאיבדה את בנה , שערה השחור נמתח מגעגועים כמו חוטים לשמים ,

נהר נושא אפר של מלחמות

ואניית עץ גדולה חותכת את קו האופק.

והרוח שקטה. ושולי השמלה נפלו על ירכי האשה הגדולה ,

וקצוות הזהב נעלמו מעינינו .

אנחנו רוצים לזכור מה שראינו .

סיבים דקים מחוברים למראות שעכשו הם ניסתרים מאיתנו

ואנחנו אוחזים בקצות הסיבים .

וכשכפות הידים שלנו מתמלאות ואין יותר מקום,

את שאר הקצוות אנחנו טומנים בזכרון.

וכאשר הזכרון מתמלא ,

אור זהב רך נשפך , מאיר , נוגע בנו

ברכות ובחמלה.

העולם שלנו שגודלו כגודל עקב רגלה של האשה

מתמלא בקצוות חוטים.

הזכרון שלנו מלא וצפוף

ואור הזהב נוגע בנו ומשאיר עקבות.

וכשאנחנו מתעוררים אנחנו יודעים שמשהו קרה.

האם ראינו עקב רגלה של אשה בגודל של אדמה שלמה?

?או אולי זה היה נשר

.אנחנו לא יכולים להגיד

. אבל בחוץ , בחול הרטוב נשארו עקבות ענקיות

אנחנו מותחים את רגלינו לצעדי ענק

מנסים לתפוס את הטביעות העמוקות

.שנראות כאילו הן עשוית זהב חוור

כפות רגלינו הפעוטות שוקעות בבוץ

העמוק

הידים שלנו מלאות חוטים

.הזכרון צפוף

.אנחנו כמעט מרחפים

הצעדים שלנו גדולים ממידות גופינו

.

.אנחנו שומעים נשימות כבדות

?האם זאת אשה או לויתן

, אנחנו לא יכולים לראות יותר

.אבל משהו נגע בנו, אנחנו לא יכולים לשכוח

LES EXTRÉMITÉS DORÉES

Une femme - les talons de ses pieds de la taille du monde entier
- se tient tranquillement, sans bouger.

Soudain, une forte rafale de vent soulève les coins de sa gigantesque robe blanche, révélant un instant, et seulement un instant, les extrémités dorées d'un autre monde…

Un énorme poisson bleu repose sur le côté, soutenant le plancher de l'océan.

Une chouette aux serres de cuir épais est assise sur l'épaule d'une femme,

caressant sa crinière de cheveux roux qui descend jusqu'au sol.
Les cheveux noirs foncés d'une autre femme, en deuil de son fils perdu, flottent, animés d’un désir ardent jusqu'au ciel.

Un grand navire à voile en bois coupe la ligne de l'horizon.

Une rivière transporte les cendres de la guerre.
Le vent se calme. Les plis de la robe géante de la femme retombent sur ses cuisses. Et les extrémités dorées disparaissent de notre vue.

Nous voulons nous souvenir de ce que nous avons vu.

Des dizaines et des dizaines de fils, attachés à ces lieux que nous ne pouvons plus voir.
Nous ramassons les extrémités des fils jusqu'à ce que nos mains débordent,
puis stockons le reste dans notre mémoire.

Et quand notre mémoire est pleine, une lumière dorée se déverse, nous touchant de douceur et de compassion.
Notre monde - de la taille du talon de la femme géante - se remplit de fils.
Notre mémoire déborde.
Et la lumière dorée nous gratifie, laissant son empreinte.
Quand nous nous réveillons, nous savons que quelque chose s'est passé.
Peut-être avons-nous vu un talon de la taille d'un continent.
Ou peut-être était-ce un aigle - nous ne pouvons pas dire avec certitude.

Mais dehors, dans le sable mouillé, restent, comme faites d’or pâle, d'énormes empreintes de pas.
Nous allongeons nos jambes pour correspondre à leur taille, pour essayer de suivre,
Mais nos petits pieds s'enfoncent dans la boue.

Nos mains débordent de fils.
Notre mémoire est pleine.

Nous flottons presque, nos pas plus longs que nos propres corps.

Nous entendons une respiration lourde.

Est-ce une femme, ou une baleine ?
Nous ne pouvons plus voir.
Mais quelque chose nous a touchés,
Et nous ne pouvons pas oublier.

Texte Ayelet Berman-Cohen

النهايات الذهبية

تقف المرأة التي يبلغ كعبها حجم العالم كله ساكنة، دون أن تتحرك.
وفجأة هبّت ريح قوية وكاسحة
وترفع الرياح أطراف الفستان الأبيض والمستدير للمرأة العملاقة.
وللحظة، للحظة فقط نرى النّهاية الذّهبيّة لعالم آخر.
هناك سمكة زرقاء عملاقة ترقد على جانبها وتسيطر على أرض المحيط بأكملها،
بومة تجلس على كتف امرأة، تلاطف شعرها الأحمر الذي يصل إلى الأرض بأصابع جلديّة سميكة،
امرأة فقدت ابنها، يتمدّد شعرها الأسود كالخيوط إلى السّماء نتيجة الشّوق،
نهر يحمل رماد الحروب
وسفينة خشبيّة كبيرة تقطع خطّ الأفق

والرياح هادئة. ووقعت أطراف الفستان على فخذي المرأة الكبيرة،
واختفت حوافّ الذّهب من أعيننا.
نريد أن نتذكر ما رأيناه.
الخيوط الرقيقة مرتبطة بالمناظر التي لم يعد بإمكاننا رؤيتها.
ونمسك أطراف الخيوط.
وحين تمتلئ أيادينا ولا يبقى مكان آخر،
ندفن بقية الأطراف في الذاكرة.
وعندما تمتلئ الذاكرة
يسكب الضوء الذهبي الناعم، وينير، ويلمسنا
برقّى ورحمة.
عالمنا الذي بحجم كعب المرأة
يمتلئ بأطراف الخيوط
ذاكرتنا ممتلئة ومزدحمة
والضوء الذهبي يلمسنا ويترك آثارا.
وعندما نستيقظ نعلم أن شيئًا ما قد حدث.
هل رأينا كعب قدم المرأة بحجم الأرض كلها؟
أو ربما كان هذا نسرًا؟
لا نستطيع أن نقول.

ولكن في الخارج، في الرمال الرطبة، بقيت آثار أقدام ضخمة.

نمد أرجلنا بخطوات عملاقة

تحاول التقاط البصمات العميقة

التي تبدو وكأنها مصنوعة من الذهب الشاحب.

أقدام أرجلنا الصغيرة تغوص في الوحل

العميق

أيادينا مليئة بالخيوط

الذاكرة مزدحمة

نحن نطفو تقريبا.

خطواتنا أكبر من قياسات أجسامنا

.

نسمع التنفس الثقيل.

هل هذه امرأة أم حوت؟

لا يمكننا رؤية المزيد

ولكن هناك شيء ما قد لامسنا، لا يمكننا أن ننسى.

سقط شيء ما.